

Morris maakt geen grote indruk

BALLET

Consternatie bij een deel van het publiek op de première in de Munt te Brussel van The Monnaie Dance Group Mark Morris.

Het pastoraal gedicht van Milton op muziek van Händel «L'allegro, il penseroso ed il moderato» heeft zoals verwacht, veel succes gehad. Het einde was mooi, het ritme meeslepend, het geheel fris en jeugdig. Maar niets bewijst dat de dansers kunnen dansen.

Morris is muzikaal? Händel is ook muzikaal zonder dans.

De originaliteit van Morris? Hij is naïef en houdt van schoonheid. Hij beroept zich op Balanchine. Van de meester geen spoor. Laat Balanchine over aan het Ballet van Vlaanderen, die er het niveau en de dansers voor heeft. Wat Morris doet is zuivere Cunningham van jaren geleden. En als hij lichamen in groep boven elkaar plaatst en het geheel als een kaartenhuisje laat instorten, denkt men aan Pilobolus, ook weer jaren geleden. Paul Taylors humor? Misschien in twee passages, maar niets vergelijkbaars met humoristisch Europees werk van de laatste decennia.

Bij de humor en het «continuo»-bewegen (Cunningham) hebben de dansers geen sprankeltje licht in de ogen. Ze zijn nogal dof. Er is geen uitstraling op dansniveau, wel door kostuum en screen. Aan de uitvoerders en de choreografie hangt iets amateuristisch. Mooi is nochtans deel 2, omdat de kleuren vrolijk zijn.

Met screens werken is effectvol en brengt sfeer. Naar het einde toe bereiken dans en sfeer

momenten van schoonheid, zoals een licht, gelukkig aquarel. Ritme is er daarentegen van begin tot einde. Lopen-lopen-lopen, springen, gaan-gaan, in rijen, kringen, evenwijdig in en uit de coulissen, diagonaal als er geen doeken hangen, vluchten, wandelen, met tweetjes afkomen, een paardekoets suggereren. Even leuk hande- en billekletsen... Fris, jong, ja. De fantasie van een eindejaarsschoolfeest op barokmuziek.

De enthousiaste Muntbezoeker in smoking is in zijn schik. In de eerste plaats door het contrast Morris-Béjart ofte puberfantasiedenkwerk. De losse vormloosheid, eventjes gestructureerd door repetitieve procédés (of noem het herhaling), ervaart hij als een opluchting, een feest. Dansen maakt gelukkig.

Maar kan dit werk gelden naast Europees ballet? Cragun, Haydee, Neumeister, Kilian, van Maanen en Dantzig? Naast Belgisch ballet met allround geschoolde dansers en de traditie van Mudra, Béjart en Antwerpen? De beste delen in Morris herinneren aan de eenvoudigste delen van het dagdagelijkse werk van b.v. de Lignière, zijn lyrisme af en toe aan de Layress (Brel) of aan Mudra-leerling Bertrand d'At (Debussy). Finesse en humor zoals in Marc Bogaerts «*Lover's Tale*» is er bij Morris niet. Inhoud evenmin. Intelligentie, verhaal en symboliek? Neem liever kort goed werk van Brusselaar Philippe Lizon. En laten we de meester niet vergeten, Micha van Hoecke te Doornik. Morris en zijn Amerikanen moeten nog bewijzen wat ze kunnen.

N. VERSCHOORE